

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

10 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski (przewodniczący)

SSN Maciej Kowalski (sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 10 maja 2023 r. w Warszawie,
skargi kasacyjnej W. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 10 lutego 2021 r., I ACa 562/19,
w sprawie z powództwa W. spółki akcyjnej w W.
przeciwko M. Y.
o zapłatę,

- 1. oddala skargę kasacyjną;**
- 2. zarządza od W. spółki akcyjnej w W. na rzecz M. Y. kwotę 7500 (siedem tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od M. Y. na rzecz W. spółki akcyjnej w W. 3 523 776,65 zł oraz 696 645,82 zł z ustawowymi

odsetkami za opóźnienie od 13 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Z ustaleń faktycznych leżących u podstaw orzeczenia wynika, że wyrokiem z 24 kwietnia 2007 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I ACa 1004/06 zasądził od W. na rzecz J. G. 7 777 928,02 zł. Na skutek wniesienia skargi kasacyjnej, postanowieniem z 10 września 2007 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie wstrzymał wykonalność tego wyroku.

M. Y. również wystąpiła przeciwko J. G., z pozwem o zapłatę. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 10 grudnia 2007 r. w sprawie III C 2349/05 udzielił jej zabezpieczenia przez zajęcie wierzytelności J. G. wobec W. zasądzonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie I ACa 1004/06. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie dokonał zajęcia wierzytelności. W dniach 10 stycznia 2008 r. i 11 lutego 2008 r. W. przekazała na rachunek bankowy komornika dwie kwoty, każda po 1 713 232,90 zł.

Sąd Najwyższy wyrokiem z 17 kwietnia 2008 r. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 kwietnia 2007 r., I ACa 1004/06, oraz poprzedzający go wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie. W toku ponownego rozpoznania sprawy z powództwa J. G. przeciwko W. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 26 kwietnia 2013 r., I C 560/08, umorzył postępowanie w sprawie na skutek cofnięcia pozwu i zrzeczenia się roszczenia. Cofnięcie pozwu było poprzedzone zawarciem ugody pozasądowej między J. G. a W..

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 13 kwietnia 2011 r. w sprawie XXIV C 582/08 (poprzednio III C 2349/05), w której udzielono pozwanej zabezpieczenia, zasądził od J. G. na rzecz M. Y. 7 480 249,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 22 sierpnia 2006 r. do dnia zapłaty oraz 107 200 zł tytułem kosztów procesu. Wyrokiem z 19 września 2012 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie I ACa 777/11 oddalił wniesioną od powyższego wyroku apelację. Na podstawie tytułu wykonawczego opartego na wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 13 kwietnia 2011 r. komornik sądowy wszczął egzekucję w sprawie Km [...] i skierował do siebie jako prowadzącego postępowanie Km [...]1 pisma zatytułowane „Zajęcie

wierzytelności”, z których wynikało, że dokonał zajęcia w postępowaniu Km [...]1. Następnie zwrócił się do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie o zwrot z depozytu sądowego kwot zabezpieczonych w postępowaniu Km [...]1. Z kwoty, która wpłynęła z depozytu sądowego, przekazanej wcześniej przez W. w toku postępowania o zabezpieczenie, komornik przekazał na rzecz wierzyciela M. Y. 3 573 776,65 zł. W. nie była poinformowana o wszczęciu postępowania w sprawie Km [...] ani nie zostało jej wysłane pismo komornika o dokonaniu zajęcia.

Wyrokiem z 18 grudnia 2013 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie I ACa 777/11 z 19 września 2012 r. i przekazał temu Sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 24 września 2015 r., I ACa 169/15, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że oddalił powództwo. Następnie wyrokiem z 21 kwietnia 2017 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 września 2015 r., I ACa 169/15.

Wyrokiem z 17 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie I C 691/14 zasądził od M. Y. na rzecz W. 50 000 zł jako zwrot części kwoty zajętej w toku postępowania zabezpieczającego w sprawie Km [...]1 i wypłaconej pozwanej w sprawie Km [...]. Sąd Okręgowy w Płocku wyrokiem z 17 grudnia 2015 r., IV Ca 187/15, oddalił apelację pozwanej od tego wyroku.

Wypłaconą pozwanej ze środków pieniężnych przekazanych przez powódkę w toku postępowania zabezpieczającego kwotę Sąd Okręgowy pomniejszył o 50 000 zł zasądzone prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z 17 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy uznał, że jakkolwiek wyrok ten nie miał znaczenia prejudycjalnego w sensie ścisłym, to jednak odmienne orzeczenie byłoby nie do pogodzenia z gwarancją zachowania spójności i logiki działania organów państwowych, a także zaufania do organów władzy publicznej – w sytuacji tożsamości stanu faktycznego oraz zarzutów. Sprzeciwia się temu art. 365 § 1 k.p.c., ustanawiający stan związania prawomocnym orzeczeniem nie tylko stron i sądu, który je wydał, lecz również innych sądów.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 10 lutego 2021 r. na skutek apelacji pozwanej zmienił zaskarżony wyrok częściowo w ten sposób, że oddalił powództwo

o zapłatę 3 523 776,65 zł i kwoty 696 645,82 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. Sąd ten zaakceptował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy. Dodatkowo ustalił, że wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 listopada 2020 r. w sprawie V ACa 1514/17 na rzecz pozwanej M. Y. została prawomocnie zasądzona od J. G. kwota 6 930 731,40 zł.

Sąd Apelacyjny uznał, odmiennie aniżeli Sąd Okręgowy, że Sąd ten nie był związany wyrokiem Sądu Rejonowego w Płocku, I C 691/14, zapadłym między tymi samymi stronami w odniesieniu do części tego samego roszczenia. Zastosowanie przez Sąd Rejonowy w Płocku przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu przy uwzględnieniu roszczenia powoda determinowane było również nieistnieniem w dacie orzekania przez ten Sąd tytułu wykonawczego M. Y. przeciwko J. G. W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej orzeczenie oddalające powództwo w sprawie I ACa 169/15 zostało uchylone, zaś na datę orzekania pozwana ponownie dysponuje tytułem wykonawczym przeciwko J. G.. Już tylko ta zmiana okoliczności uprawniała Sąd Apelacyjny do odrzucenia związania tego Sądu wyrokiem Sądu Rejonowego w Płocku.

Postanowienie w przedmiocie zabezpieczenia roszczeń M. Y. przez zajęcie wierzytelności przysługującej J. G. wobec powódki zostało wydane w sprawie III C 2349/05 przez Sąd Okręgowy w Warszawie 10 grudnia 2007 r. Czynność zajęcia dokonana przez komornika na podstawie tego postanowienia była skuteczna, nie została w żadnym trybie uchylona, zaś M. Y. w wyniku wygranego procesu, w którym udzielono zabezpieczenia, złożyła tytuł egzekucyjny przeciwko J. G. (prawomocny wyrok), na podstawie którego komornik wszczął postępowanie egzekucyjne i w ramach tego postępowania rozdysonował zajęte (i nie zwolnione z zajęcia) środki. Z punktu widzenia pozwanej M. Y. czynności egzekucyjne były przeprowadzone prawidłowo, niezależnie od tego, czy komornik powinien czy nie powinien zawiadamiać trzeciodłużnika o czynnościach w postępowaniu egzekucyjnym. Uchylenie wyroku zapadłego w sprawie I ACa 1004/06 skutkowało jedynie upadkiem tytułu wykonawczego, sama zaś wierzytelność istniała, gdyż J. G. w dalszym ciągu popierał powództwo twierdząc o istnieniu wierzytelności, zatem wierzytelność istniała, zaś co najwyżej jej wysokość była niepewna.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku powódka zarzuciła naruszenie: art. 365 § 1, art. 227 i 232, art. 387 § 2¹ pkt 1, art. 386 § 1, art. 382, 378 § 1, art. 731, 887 § 1 w zw. z art. 902, 805, 896 § 1 i 2, art. 900 § 1, art. 896 § 1, art. 776, 777, art. 889 §1 k.p.c. oraz art. 405, 6, art. 410 § 2, art. 917 i 5 k.c.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie apelacji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew wywodom skargi kasacyjnej Sąd Apelacyjny nie naruszył art. 365 § 1 k.p.c., pomimo że w dacie wydania skarżonego wyroku w obrocie prawnym funkcjonował prawomocny wyrok wydany w odniesieniu do tej samej wierzytelności w zakresie odnoszącym się do roszczenia powódki z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Zgodnie z treścią tego przepisu orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Uwzględnienie prawomocnego orzeczenia w ramach podstawy orzekania następuje bez dokonywania ponownej oceny rozstrzygniętej nim kwestii. Dla określenia przedmiotowych i podmiotowych granic związania należy uwzględnić art. 366 k.p.c., w którym wskazano przedmiotowe granice powagi rzeczy osądzonej. Artykuł 365 k.p.c. reguluje prawomocność materialną w aspekcie pozytywnym (prejudycjalność orzeczenia), zaś art. 366 k.p.c. w aspekcie negatywnym (niedopuszczalność ponownego orzekania).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane są rozbieżne poglądy odnośnie do zakresu mocy wiążącej podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, wskazanej w uzasadnieniu prawomocnego wyroku w kolejnym procesie o dalszą część uwzględnionego wcześniej roszczenia. Według pierwszego poglądu w kolejnej sprawie o ponad prawomocnie uwzględnioną część świadczenia z tego samego stosunku prawnego sąd nie może w niezmienionych okolicznościach odmiennie orzec o zasadzie odpowiedzialności pozwanego. Prawomocny wyrok, z punktu widzenia jego prejudycjalnego znaczenia także w innej sprawie, swą mocą powoduje, że nie tylko nie może być zmieniony lub uchylony, ale że nie jest możliwe odmiennie

ocenienie i uregulowanie tego samego stosunku prawnego, w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. Ryzyko sprzeczności wyroków mogących zapaść w kilku procesach częściowych zniweczyłoby walor rozdrobnienia roszczeń polegający na możliwości przeprowadzenia procesu „próbnego”, mającego na równi z procesem o ustalenie wyjaśnić, czy pomiędzy stronami istnieje stosunek prawny, z którego wynika uzasadnione co do zasady roszczenie (zob. uchwałę SN z 29 marca 1994 r., III CZP 29/94; z 5 lipca 1995 r., III CZP 81/95, OSNC 1996, nr 11, poz. 195; wyroki SN: z 14 maja 2003 r., I CKN 263/01; z 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 15; z 5 kwietnia 2007 r., II CSK 26/07, i z 28 września 2021 r., II CSKP 61/21). Według drugiego stanowiska moc wiążąca prawomocnego wyroku dotyczy co do zasady związania treścią jego sentencji, a nie uzasadnienia, zawierającego przedstawienie dowodów i ocenę ich wiarygodności. Przedmiotem prawomocności materialnej jest ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły i sąd nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku (zob. wyroki SN: z 23 maja 2002 r., IV CKN 73/00; z 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04; z 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07; z 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14). Zgodnie z tym stanowiskiem także w odniesieniu do procesów częściowych wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca wyroku nie tworzy stanu związania innych sądów ustaleniami faktycznymi lub ocenami prawnymi, które legły u podstaw wydanego wcześniej orzeczenia dotyczącego tego samego stosunku prawnego. W procesie takim przesądzenie o stosunku podstawowym („zasadzie odpowiedzialności”) nie korzysta z prawomocności materialnej. Gwarancją niewzruszalności objęte jest jedynie stwierdzenie sądu, że na podstawie ustalonych okoliczności faktycznych powodowi przysługuje liczbowo określona w pozwie kwota. Prawomocny wyrok uwzględniający powództwo częściowe nie tylko nie pociąga za sobą powagi rzeczy osądzonej o kolejną część tego samego świadczenia, lecz także nie oddziałuje wiążąco w kolejnym procesie na płaszczyźnie prejudycjalnej (zob. uchwały SN z 8 listopada 2019 r., III CZP 27/19; z 20 stycznia 2022 r., III CZP 23/22 oraz wyroki z 29 września 2017 r., V CSK 10/17; z 13 maja 2021 r., V CSKP 73/21, OSNC 2022, nr 2, poz. 19).

Niezależnie jednak od przyjęcia jednego z powyższych stanowisk, nie budzi wątpliwości, że o związaniu prawomocnym orzeczeniem nie może być mowy, jeżeli po wydaniu prawomocnego wyroku nastąpi zmiana stanu faktycznego (w kolejnym procesie zostanie ustalony odmienny stan faktyczny). Artykuł 365 § 1 k.p.c. nie znajduje bowiem zastosowania wówczas, gdy po wydaniu prawomocnego wyroku nastąpiła zmiana okoliczności, pozwalająca na odmienną ocenę prawną pomiędzy tymi samymi stronami kwestii rozstrzygniętej w prawomocnym wyroku a związanie prawomocnym wyrokiem odnosi się tylko do stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, po którym nastąpiło jego wydanie (zob. powoływaną wyżej uchwałę SN z 29 marca 1994 r., III CZP 29/94 a ponadto wyroki z 29 września 2016 r., V CSK 72/16; z 23 marca 2006 r., IV CSK 89/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 15; z 1 czerwca 2009 r., II CSK 12/09; z 3 czerwca 2015 r., V CSK 556/14); z 4 listopada 2016 r., I CSK 736/15) (zob. np. wyroki SN: z 1 czerwca 2009 r., II CSK 12/09; z 3 czerwca 2015 r., V CSK 556/14).

W niniejszej sprawie powódka dokonała rozdrobnienia żądanego roszczenia. Pierwotnie wystąpiła przed Sądem Rejonowym w Płocku o zapłatę jego części, a w niniejszej sprawie dochodziła roszczenia w pozostałym zakresie.

Jak już wspomniano o tym, czy w nowym procesie chodzi o tę samą, czy też inną podstawę faktyczną sporu, decyduje stan faktyczny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim procesie. Powagę rzeczy osądzonej należy więc oceniać w związku ze stanem sprawy, będącym podstawą rozstrzygnięcia. Wyrok Sądu Rejonowego w Płocku z 17 grudnia 2014 r. uprawomocnił się z dniem 17 grudnia 2015 r., tj. z dniem wydania, na skutek apelacji pozwanej, wyroku przez Sąd Okręgowy w Płocku. Tymczasem wyrokiem z 18 grudnia 2013 r. Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 września 2012 r., I ACa 777/11, (oddalający apelację od wyroku zasądzającego od J. G. na rzecz M. Y. 7 480 249,50 zł) i przekazał temu sądowi sprawę do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 24 września 2015 r., I ACa 169/15, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo.

W dacie orzekania przez Sąd Okręgowy w Płocku powództwo M. Y. przeciwko J. G. było zatem prawomocnie oddalone. Dopiero wyrokiem z 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 września 2015 r. i ostatecznie w dacie wydawania zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 listopada 2020 r., V ACa 1514/17, na rzecz pozwanej M. Y. została prawomocnie zasądzona od J. G. kwota 6 930 731,40 zł. Wbrew wywodom skargi kasacyjnej kwestia istnienia lub nieistnienia tytułu egzekucyjnego M. Y. przeciwko J. G. miała znaczenie dla dokonanej Sądy *meriti* oceny prawnej. Zastosowanie przez Sąd Rejonowy w Płocku w ustalonych w sprawie okolicznościach faktycznych przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu przy uwzględnieniu roszczenia częściowego W. przeciwko M. Y. determinowane było również nieistnieniem w dacie orzekania przez ten Sąd tytułu wykonawczego M. Y. przeciwko J. G..

W niniejszej sprawie w dacie orzekania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie nastąpiła zmiana zatem stanu faktycznego co – jak trafnie wskazał ten Sąd – mogło skutkować odmienną oceną żądania prowadzącą do wydania odmiennego od wyroku Sadu Rejonowego w Płocku orzeczenia.

Bezzasadne są zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia art. 227 i 232 k.p.c. przez nieprzeprowadzenie przez sąd z urzędu dowodu w postaci ugody z 30 kwietnia 2007 r. zawartej między egzekwowanym dłużnikiem a trzeciodłużnikiem, który miałby mieć na celu wykazanie istnienia wierzytelności pomiędzy pozwaną a powodem. Dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu powinno nastąpić jedynie w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach. W judykaturze przykładowo wskazuje się, że sytuacja taka może mieć miejsce w przypadku potrzeby ochrony szczególnego interesu publicznego, np. w sprawach o prawa niemajątkowe, z zakresu prawa rodzinnego, o roszczenia alimentacyjne lub w razie podejrzenia prowadzenia przez strony procesu fikcyjnego albo zmierzania przez nie do obejścia prawa, w razie nieporadności strony oraz w sprawach, w których działanie *ex officio* jest jedynym sposobem przeciwdziałania niebezpieczeństwu oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, podważającego funkcję procesu. W judykaturze podkreśla się, że dyskrecyjne uprawnienie sądu do podejmowania inicjatywy dowodowej ma wyjątkowy charakter i z reguły dotyczy sytuacji, w których nieprzeprowadzenie dowodu z urzędu, stanowiłoby pogwałcenie elementarnych zasad, jakimi kieruje się sąd przy wymierzaniu sprawiedliwości (zob. wyroki SN z 15

czerwca 2022 r., II CSKP 376/22, i z 30 czerwca 2022 r., II CSKP 676/22). Tego rodzaju względy przemawiające za dopuszczeniem dowodu z urzędu w niniejszej sprawie nie zaistniały. W sprawie nie zachodziły przy tym żadne przeszkody, aby wskazywana ugoda została załączona przez powódkę do pozwu ewentualnie złożona w toku toczącego się w sprawie postępowania, tym bardziej, że przeprowadzenie tego dowodu domagała się pozwana.

Bezzasadne są zarzuty skargi kasacyjnej w zakresie, w jakim zmierzają one do zakwestionowania przysługiwania wierzytelności egzekwowanemu dłużnikowi (J. G.) względem trzeciodłużnika (W.).

Prawidłowo Sąd Apelacyjny wskazał, że czynność zajęcia dokonana przez komornika na podstawie postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia roszczeń pozwanej była skuteczna i nie została ona w żadnym trybie uchylona. Natomiast uchylenie wyroku wydanego w sprawie I ACa 1004/06, na podstawie którego powódka została zobowiązana do zapłaty określonej tym wyrokiem kwoty na rzecz J. G., nie oznaczało nieistnienia (upadku) zajętej wierzytelności.

Podkreślić należy, że na skutek wniesienia skargi kasacyjnej, postanowieniem z 10 września 2007 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie wstrzymał wykonalność wyroku z 24 kwietnia 2007 r., którym Sąd Apelacyjny w Warszawie zasądził od W. na rzecz J. G. 7 777 928,02 zł. Pomimo tego w dniach 10 stycznia 2008 r. i 11 lutego 2008 r. W. przekazała na rachunek bankowy komornika dwie kwoty po 1 713 232,90 zł. Nastąpiło to na skutek uzyskania przez M. Y., w sprawie III C 2349/05 zabezpieczenia przez zajęcie wierzytelności J. G. wobec W., zasądzonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie I ACa 1004/06.

Podstawowym obowiązkiem trzeciodłużnika wynikającym z zajęcia jest to, aby nie uiszczał należnego świadczenia podmiotowi uprawnionemu w ramach tej wierzytelności (dłużnikowi egzekwowanemu), lecz przekazał je komornikowi lub na rachunek depozytowy Ministra Finansów (do 1 stycznia 2015 r. na rachunek depozytowy sądu). Na podstawie zajęcia komornik nie jest uprawniony zarówno do przymusowego odebrania świadczenia należnego z tytułu zajętej wierzytelności od poddłużnika, jak i nakładania na niego grzywien, aby przekazał je wierzycielowi. Niezależnie od tego, czy nastąpiło spełnienie świadczenia przez dłużnika zajętej

wierzytelności do rąk komornika, czy też przekazano je na rachunek depozytowy Ministra Finansów – trzeciodłużnik zostaje zwolniony z długu wobec wierzyciela, którym jest dłużnik egzekwowany (zob. wyroki SN: z 7 września 1962 r., IV CR 68/62, OSNC 1963, nr 12, poz. 65; z 14 stycznia 1998 r., I CKN 406/97, i z 28 października 2015 r., II CSK 784/14). Dopiero w sytuacji gdy trzeciodłużnik kwestionuje swoje zobowiązanie, wierzyciel egzekwujący jest uprawniony z tytułu zajęcia do wykonywania wszelkich praw i roszczeń dłużnika (art. 887 § 2 w zw. z art. 902 k.p.c.), co oznacza, że może wystąpić przeciwko trzeciodłużnikowi ze stosownym powództwem, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego wszcząć egzekucję. Sytuacja taka w sprawie nie zaistniała, ponieważ powódka, pomimo wyrażanych przez siebie w tym zakresie wątpliwości, ostatecznie świadczenie spełniła.

W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie doszło do naruszenia art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji podstawy ustalenia przez ten Sąd istnienia wierzytelności egzekwowanego dłużnika (J. G.) względem trzeciodłużnika (W.) oraz niewskazanie dowodów, na których się oparł ustalając ten fakt i uznając go za udowodniony. Niezależnie od powyższego zgodnie z poglądem dominującym w orzecznictwie naruszenie przez sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy wskutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (zob. np. wyroki SN: z 7 października 2005 r., IV CK 122/05; z 28 listopada 2007 r., V CSK 288/07; z 21 lutego 2008 r., III CSK 264/07, OSNC-ZD 2008, nr D, poz. 118; z 2 czerwca 2011 r., I CSK 581/10; z 11 marca 2020 r., I CSK 585/18; z 24 września 2020 r., IV CSK 32/19; z 12 stycznia 2023 r., II CSKP 1412/22). Tego rodzaju sytuacja w sprawie nie zachodziła. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano, że uchylenie wyroku w sprawie I ACa 1004/06 nie oznaczało nieistnienia (upadku) zajętej wierzytelności a zawarcie ugody pozasądowej potwierdza istnienie zajętej wierzytelności w czasie, gdy pozwana otrzymała środki od komornika, ale także w późniejszym czasie i co do zasady. Tak uzasadnione orzeczenie umożliwiało poddanie go kontroli kasacyjnej co czyni podniesiony w tym zakresie zarzut bezzasadnym.

Bezzasadny jest również zarzut naruszenie art. 386 § 1 k.p.c., według którego Sąd drugiej instancji nie orzekł co do istoty sprawy, bowiem nie ustalił czy w momencie egzekucji (oraz wcześniej w momencie wykonania zabezpieczenia i wydania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia) istniała wierzytelność egzekwowanego dłużnika względem trzeciodłużnika. Z art. 386 § 1 k.p.c. wynika, że w razie uwzględnienia apelacji sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy. Co do zasady podstawowym sposobem orzekania w postępowaniu apelacyjnym powinno być zatem wydanie wyroku reformatoryjnego. W niniejszej sprawie miało to miejsce, jako że Sąd Apelacyjny zmienił orzeczenie Sądu pierwszej instancji, a zatem wydał orzeczenie co do istoty sprawy. Dla zastosowania art. 386 § 1 k.p.c. pozostaje bez znaczenia kwestionowanie przez stronę ustaleń leżących u podstaw wydania przez sąd drugiej instancji wyroku reformatoryjnego.

Również podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. nie jest uzasadniony. Zgodnie treścią tego przepisu sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Oznacza to obowiązek oceny całego materiału dowodowego w każdym przypadku, niezależnie od tego, czy sąd ten przeprowadza nowe dowody, ponawia dowody wcześniej przeprowadzone, czy też podziela ustalenia poczynione przez sąd pierwszej instancji. Przepis ten przesądza o przyjętym w polskim procesie cywilnym modelu apelacji pełnej, w której, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, sąd drugiej instancji jest sądem merytorycznym i opiera swoje rozstrzygnięcie na całym zebranym w sprawie materiale dowodowym, który obowiązany jest ocenić, niezależnie od tego, czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów, bądź dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Powołanie się na art. 382 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, jeżeli skarżący wykaże, że sąd drugiej instancji bezpodstawnie pominął część zebranego w sprawie materiału, orzekając wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przed sądem pierwszej instancji albo oparł swe merytoryczne orzeczenie na własnym materiale, z pominięciem wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji, a uchybienie to,

mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. wyroki SN: z 26 marca 1998 r., II CKN 815/97; z 16 grudnia 1998 r., III CKN 79/98; z 22 lutego 2007 r., III CSK 337/06; z 9 czerwca 2005 r., III CK 674/04; z 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, i z 24 kwietnia 2019 r. IV CSK 333/18).

Tymczasem skarżąca upatruje naruszenia art. 382 k.p.c. w wydaniu przez Sąd Apelacyjny orzeczenia na podstawie zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji materiału dowodowego, podczas gdy sąd drugiej instancji powinien poczynić własne ustalenia faktyczne stanowiące podstawę rozstrzygnięcia i dokonać oceny materiału procesowego zebranego w obu instancjach. Podniesiony zarzut pomija to, że Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej, uzupełniając je w zakresie dotyczącym wydania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie wyroku z 30 listopada 2020 r., V ACa 1514/17, i dokonał odmiennej w porównaniu do sądu pierwszej instancji oceny całości zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny nie dokonał w sprawie odmiennego ustalenia stanu faktycznego, a jedynie jego odmiennej oceny, co czyni nieuzasadnionym zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c.

Podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia prawa materialnego – art. 405 i 410 § 2 k.c. również nie zasługują na uwzględnienie. Pozwana nie uzyskała bowiem korzyści majątkowej w postaci kwoty pochodzącej z majątku powódki bez podstawy prawnej. W szczególności nie zaspokoila się z majątku trzeciodłużnika lecz z środków pieniężnych J. G.. Zarzuty skargi, według których nie było przedmiotu egzekucji (zabezpieczenia) oraz nie było zajęcia wierzytelności, bowiem przed dokonaniem wypłaty egzekwującemu wierzycielowi wyrok Sądu Apelacyjnego 24 kwietnia 2007 r., I ACa 1004/06, stwierdzający istnienie wierzytelności, która stanowiła przedmiot zabezpieczenia, został uchylony, są bezprzedmiotowe w sytuacji, gdy powódka przekazała na rachunek bankowy komornika dwie kwoty po 1 713 232,90 zł. Jak już wyżej wskazano, dokonana wpłata skutkowała zwolnieniem powódki z długu wobec wierzyciela, którym był dłużnik egzekwowany – J.G.. Jeżeli nawet uznać, że trzeciodłużnik (W.) nie był zobowiązany do świadczenia w ramach zajęcia wierzytelności przysługującej egzekwowanemu dłużnikowi (J. G.) to w

sytuacji, gdy do spełnienia świadczenia doszło i brak byłoby ku temu podstawy prawnej bezpodstawnie wzbogaconym zostałby dłużnik egzekwowany (w zakresie, w jakim został zwolniony z długu wobec M. Y.), a nie pozwana.

Z niekwestionowanych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, że umorzenia postępowania, którego przedmiotem była wierzytelność egzekwowanego dłużnika (J. G.) względem trzeciodłużnika (W.), nastąpiło na skutek cofnięcia i zrzeczenia się roszczenia wobec zawarcia ugody pozasądowej. Sąd drugiej instancji nie naruszył zatem art. 6 k.c. obciążając trzeciodłużnika ciężarem wykazania okoliczności nieistnienia wierzytelności egzekwowanego dłużnika względem trzeciodłużnika. Brak inicjatywy dowodowej powódki w omawianym zakresie, skutkujący nieustaleniem treści ugody pozasądowej zawartej między powódką a J. G. nie pozwala również na uznanie za uzasadniony zarzutu naruszenia art. 917 k.c. przez błędną wykładnię tejże ugody.

Jak już wyżej wskazano komornik nie jest uprawniony do przymusowego odebrania świadczenia należnego z tytułu zajętej wierzytelności od poddłużnika. Nie dotyczy to jednak sytuacji, gdy na skutek jego decyzji doszło do spełnienia świadczenia w całości lub w części. Dopiero w sytuacji, w której dłużnik zajętej wierzytelności kwestionuje swoje zobowiązanie, wierzyciel egzekwujący jest uprawniony z tytułu zajęcia do wykonywania wszelkich praw i roszczeń dłużnika (art. 887 § 2 w zw. z art. 902 k.p.c.), co oznacza, że może wystąpić przeciwko trzeciodłużnikowi ze stosownym powództwem, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego wszcząć egzekucję. W niniejszej sprawie, skoro trzeciodłużnik spełnił świadczenie, to nie zaktualizowała się potrzeba wystąpienia przeciwko niemu ze stosownym powództwem. Spełnienie świadczenia przez dłużnika zajętej wierzytelności do rąk komornika zwalniało w tym zakresie dłużnika zajętej wierzytelności z długu wobec wierzyciela, którym jest dłużnik egzekwowany (art. 467 k.c.) i skutkowało wygaśnięciem zobowiązania.

Wbrew wywodom skargi kasacyjnej w toku postępowania zabezpieczającego nie doszło zatem do zaspokojenia pozwanej. Doszło do niego dopiero po uzyskaniu tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 13 kwietnia 2011 r. w sprawie XXIV C 582/08. Prowadzona na jego podstawie egzekucja

skierowana do tak uzyskanej kwoty nie była skierowana do majątku trzeciodłużnika. Nie są zatem uzasadnione zarzuty naruszenia art. 731, 887 § 1 w zw. z art. 902, 805, 896 § 1 i 2, art. 900 § 1, art. 896 § 1, art. 776, 777, 889 § 1 k.p.c., dotyczące przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że egzekwujący wierzyciel (M. Y.) w oparciu o tytuł egzekucyjny w stosunku do egzekwowanego dłużnika (J. G.) mógł zaspokoić się, w toku egzekucji komorniczej, bezpośrednio z majątku powódki. Brak jest również podstaw do uznania, aby prowadzenie przez pozwaną w oparciu o powyższy tytuł wykonawczy postępowania egzekucyjne stanowiło czynienie z przysługującego jej prawa użytku sprzecznego ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa bądź z zasadami współżycia społecznego.

Z wszystkich powyższych względów skarga kasacyjna, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw, podlegała oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

r.g.

**Zdanie odrębne SSN Oktawiana Nawrota
do wyroku Sądu Najwyższego
z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt II CSKP 1122/22**

1. Niniejszym zgłaszam zdanie odrębne do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2023 r., sygn. akt II CSKP 1122/22.

2. Dnia 15 lutego 2023 r. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wydała zarządzenia w sprawie wyznaczenia części sędziów Sądu Najwyższego

orzekających w Izbie Pracy oraz w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych do orzekania na czas określony w Izbie Cywilnej. Na ich podstawie Prezes Sądu Najwyższego kierująca pracą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego wydała zarządzenia o przydziale wskazanym sędziom konkretnych spraw. W konsekwencji realizacji powyższych zarządzeń doszło do ukształtowania m.in. składu Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszej sprawie.

3. Trzeciego kwietnia 2023 r. Sąd Najwyższy na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej: „TFUE”), w sprawach II CSKP 496/22 i II CSKP 501/22, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „TSUE”)

z pytaniami prawnymi dotyczącymi m.in. zgodności z prawem unijnym, w szczególności art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, przepisu prawa krajowego umożliwiającego wyznaczenie sędziego Sądu Najwyższego do czasowego orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego bez jego zgody. W szczególności wątpliwość Sądu Najwyższego dotyczyła możliwości naruszenia przez przepis prawa krajowego zasady nieusuwalności i niezawisłości sędziów, a przez to prawa strony do sądu. Ponadto Sąd Najwyższy wskazał, że istnieją wątpliwości czy sąd w składzie ukonstytuowanym w wyniku wydania zarządzenia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego oraz zarządzenia Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Cywilnej Sądu Najwyższego o przydziale konkretnych spraw jest sądem „ustanowionym ustawą”, a przez to czy nie narusza prawa strony do rozpoznania sprawy przez sąd spełniający wymagania z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz art. 47 KPP. Sąd Najwyższy wyraził również wątpliwość co do zgodności z prawem Unii Europejskiej regulacji krajowej nieprzewidującej możliwości odwołania się sędziego Sądu Najwyższego od decyzji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o wyznaczeniu do orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego do bezstronnego i niezawisłego sądu w postępowaniu spełniającym wymagania wynikające z art. 47 i 48 KPP.

Z analogicznymi pytaniami Sąd Najwyższy zwrócił się do TSUE 21 kwietnia 2023 r. w sprawie II CSKP 1588/22.

Resumując, we wskazanych wyżej pytaniach prejudycjalnych, sformułowane przez Sąd Najwyższy wątpliwości dotyczą kluczowych dla wymiaru sprawiedliwości

zagadnień, na których system władzy sądowniczej i sądownictwa został wzniesiony tj. zasady niezawisłości sędziów, nieusuwalności sędziów, a także prawa do sądu.

Podkreślić należy, że analogiczne wątpliwości dotyczące wyznaczenia sędziego Sądu Najwyższego do czasowego orzekania w innej Izbie Sądu Najwyższego bez jego zgody wyrażone zostały przez Krajową Radę Sądownictwa, czyli organ, którego konstytucyjnym obowiązkiem jest stanie na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów (art. 189 ust. 1 Konstytucji RP). Uchwałą nr 275/2023 z 20 kwietnia 2023 r. Krajowa Rada Sądownictwa skierowała bowiem do Trybunału Konstytucyjnego wniosek o zbadanie zgodności z Konstytucją RP art. 35 § 3 u.SN w zakresie, w jakim upoważnia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do wyznaczenia sędziego do rozpoznania określonej sprawy w innej izbie bez jego zgody i do wyznaczenia sędziego do orzekania w innej izbie na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy w roku bez jego zgody. W szczególności Rada wniosła o stwierdzenie niezgodności wskazanego przepisu z art. 178 ust. 1 oraz art. 178 ust 1 w zw. z art. 180 ust. 2 w zw. z art. 2 Konstytucji RP, a także jego niezgodności z art. 2 Konstytucji RP. Ponadto Rada wniosła o stwierdzenie niezgodności art. 35 § 3 u.SN we wskazanym zakresie z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993 Nr 61, poz. 284; Dz.U. 1995 Nr 36, poz. 175, 176 i 177; Dz.U. 1988 Nr 147, poz. 962; Dz.U. 2001 Nr 23, poz. 266; Dz.U. 2003 Nr 42, poz. 364; Dz.U. 2010 Nr 90, poz. 587; dalej: „EKPCz”).

Odwołując się do wzorców konstytucyjnych Rada wskazała, że art. 35 § 3 u.SN narusza zasadę niezawisłości sędziowskiej, o której mowa w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, w szczególności poprzez złamanie jednej z jej uszczegółowionych reguł, tj. zasady „nieprzenoszalności” sędziego wyrażonej w art. 180 ust. 2 Konstytucji RP. Zgodnie z art. 180 ust. 2 Konstytucji RP przeniesienie do innej siedziby lub na inne stanowisko wbrew woli sędziego może nastąpić jedynie na mocy orzeczenia sądu i tylko w przypadkach określonych w ustawie. Jak bowiem podkreśliła Rada, zasada stabilizacji urzędu sędziego jest jednym z fundamentów niezawisłości sędziowskiej i jest konieczna, aby zapewnić ochronę niezależności i niezawisłości sędziów.

Wskazując na wzorce konstytucyjne, a także konwencyjne, Rada podniosła, że naruszenie wskazanego wyżej standardu niezawisłości, prowadzi do naruszenia prawa do sądu, a w szczególności prawa do rzetelnego procesu. Ponadto, odnosząc się do konwencyjnego określenia „sąd ustanowiony ustawą”, Rada wskazała, że skład sądu musi być wyznaczony w sposób niebudzący wątpliwości wedle jasnych i obiektywnych kryteriów. Oznacza to, że wybór sędziów do tego sądu dokonywany jest na podstawie określonych przepisów prawa, a nie na przykład w oparciu o subiektywne decyzje władz administracyjnych.

W ocenie Rady art. 35 § 3 u.SN narusza art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w tym sensie, że dopuszczając możliwość przymusowego delegowania sędziego Sądu Najwyższego do innej izby, prowadzi do ogólnego obniżenia standardu zabezpieczenia prawa do sądu z perspektywy obywatela.

4. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej nie budziło wątpliwości, że wskazana podstawa zawieszenia postępowania jest adekwatna. Tytułem przykładu w postanowieniu z 25 marca 2019 r., I CSK 183/19, Sąd Najwyższy wskazał: „Zgodnie bowiem z art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym. Regulacja ta została wprowadzona do kodeksu postępowania cywilnego 8 września 2016 r. - ustawą z 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

W ocenie Sądu Najwyższego wskazana regulacja stanowi swoiste uzupełnienie art. 398¹² k.p.c., który został wprowadzony 6 lutego 2005 r., i określa jako podstawy zawieszenia postępowania przed Sądem Najwyższym jedynie przypadki wskazane w art. 173-175¹ k.p.c. i zgodny wniosek stron. Co oczywiste, w chwili wprowadzenia do kodeksu postępowania cywilnego przepisów regulujących skargę kasacyjną nie było wprost przewidziane - jako podstawa zawieszenia - wystąpienie z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego; ograniczenie podstaw zawieszenia postępowania nie odnosiło się zatem do tego przypadku, lecz do innych, wskazanych w art. 177 k.p.c., sytuacji o zróżnicowanym charakterze. Niewątpliwie, celem art. 398¹² k.p.c. było (i jest) ograniczenie możliwości zawieszenia postępowania do zawieszenia z mocy prawa, z urzędu i w razie określonych sytuacji

powstałych po stronie pełnomocnika. Z wyjątkiem punktu 3¹, przepis art. 177 § 1 k.p.c. obejmuje rozstrzyganie kwestii prejudycjalnych lub zaistnienie rozmaitych przeszkód w sprawnym prowadzeniu postępowania. Oczywiste jest, że z uwagi na rolę Sądu Najwyższego i jego usytuowanie w systemie sądownictwa, w tym również możliwe podstawy skargi kasacyjnej (art. 398³ k.p.c.) i możliwe rozstrzygnięcia co do meritum (art. 398¹⁴-398¹⁶ k.p.c.), przesłanki określone w art. 177 § 1 pkt 1-3 i 4-6 k.p.c. nie mogą mieć zastosowania w postępowaniu przed tym Sądem. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że - pomimo zamieszczenia w art. 177 § 1 k.p.c. - podstawa zawieszenia w postaci zależności rozstrzygnięcia sądu od orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego ma całkowicie odmienny charakter, co więcej, jest to charakter zależności ściśle prawnej, a nie faktycznej czy dowodowej – dotyczy bowiem zgodności aktów prawnych z Konstytucją RP, do czego został powołany ten organ (analogicznie zgodności z prawem unijnym, jeśli chodzi o Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej). Skoro tak, do rezultatów niemożliwych do przyjęcia prowadziłaby wykładnia literalna, zgodnie z którą możliwe byłoby dalsze procedowanie, a nawet wydanie orzeczenia przez Sąd Najwyższy nawet w przypadku niezakończenia postępowania zainicjowanego pytaniem prawnym. W omawianym przypadku nie zachodzą zwłaszcza przyczyny, dla których ograniczona została możliwość zawieszenia postępowania przed Sądem Najwyższym. Ocena legalności i prawidłowości zaskarżonego orzeczenia, do której powołany jest Sąd Najwyższy, wymaga możliwości zawieszenia postępowania do czasu zakończenia właściwego postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym (podobnie - przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej).

W konsekwencji, rozstrzygnięcie sprzeczności między art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c. a art. 398¹² k.p.c. winno zostać przeprowadzone w myśl kolizyjnej reguły przyznającej pierwszeństwo zastosowania regulacji nowej, przed regulacją wprowadzoną uprzednio, z uwzględnieniem celowościowej wykładni przepisów”.

5. Biorąc powyższe pod uwagę, w szczególności wątpliwości dotyczące standardu niezawisłości sędziowskiej, nieusuwalności sędziów oraz prawa do sądu, mających swe źródło zarówno w podstawowej zasadzie ustrojowej Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP, jak i zasadach prawa Unii Europejskiej oraz Rady Europy, podniesione zarówno przez Sąd Najwyższy, którego

konstytucyjnym obowiązkiem jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego nad orzecznictwem sądów powszechnych i sądów wojskowych (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP), jak i Krajową Radę Sądownictwa – konstytucyjny organ stojący na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów uważam, że Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie, do czasu rozstrzygnięcia wskazanych wątpliwości przez Trybunał Konstytucyjny w sprawie K 7/23, powinien na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. zawiesić postępowanie.

(a.z.)

r.g.